

"মৰমৰ সন্তানসকল – বাবা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক অবিনাশী উপাৰ্জন কৰাবলৈ, এতিয়া তোমালোকে জ্ঞান ৰত্নৰ যিমান উপাৰ্জন কৰিব বিচৰা কৰিব পাৰা"

প্ৰশ্ন: আসুৰিক সংস্কাৰবোৰক পৰিৱৰ্তন কৰি দৈৱী কৰি তুলিবলৈ কোনটো বিশেষ পুৰুষাৰ্থৰ প্ৰয়োজন?

উত্তৰ: সংস্কাৰবোৰক পৰিৱৰ্তন কৰিবলৈ যিমান সম্ভৱ দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিবা। দেহ-অভিমানত আহিলেহে আসুৰিক সংস্কাৰ গঢ় লৈ উঠে। পিতাই আসুৰিক সংস্কাৰবোৰক দৈৱী সংস্কাৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছে, পুৰুষাৰ্থ কৰা যে প্ৰথমে "মই দেহী আত্মা হওঁ, পাচতহে এই শৰীৰ"।

গীত: তুনে ৰাত গঁৱাই চ'কে, দিন গঁৱাই থা কে..... (তুমি ৰাতি শুই কটোলা, দিন থাই কটোলা....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এই গীতটিতো বহুত বাৰ শুনিছা। আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই সাৱধান কৰাই থাকে যে এই সময় হেৰুৱাব নালাগে। এই সময়ত বহুত শ্ৰেষ্ঠ উপাৰ্জন কৰিব লাগে। উপাৰ্জন কৰাবলৈকে পিতা আহিছে। উপাৰ্জনো প্ৰচুৰ মাত্ৰাত আছে, যিয়ে যিমান উপাৰ্জন কৰিব বিচৰা সিমান কৰিব পাৰা। এয়া হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে বুদ্ধি ৰূপী আঁচল ভৰোৱাৰ উপাৰ্জন। এয়া হৈছে ভৱিষ্যতৰ বাবে। সেয়া হৈছে ভক্তি, এয়া হৈছে জ্ঞান। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে ভক্তি তেতিয়া আৰম্ভ হয় যেতিয়া ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। আকৌ জ্ঞান তেতিয়া আৰম্ভ হয় যেতিয়া পিতা আহি ৰাম ৰাজ্য স্থাপন কৰে। জ্ঞান হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে, ভক্তি হৈছে পুৰণি সৃষ্টিৰ বাবে। এতিয়া পিতাই কয় - প্ৰথমেতো নিজক দেহী (আত্মা) বুলি বুজিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে - প্ৰথমে আমি আত্মা হওঁ, পাচত শৰীৰ। কিন্তু ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি সকলো মনুষ্য ৰং (ভুল ধাৰণাৰ) হৈ গৈছে সেইবাবে ওলোটাকৈ ভাবি ল'লে যে প্ৰথমে আমি দেহ তাৰ পাচত দেহী। পিতাই কয় - এয়াতো (শৰীৰতো) বিনাশী হয়। ইয়াক তোমালোকে লোৱা আৰু এৰা। সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। দেহ-অভিমানত আহিলে সংস্কাৰ আসুৰিক হৈ যায়। পুনৰ আসুৰিক সংস্কাৰক দৈৱী কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয়। এই গোটেই ৰচনা সেই এজন ৰচয়িতা পিতাৰে হয়। তেওঁক সকলোৱে ফাদাৰ (পিতা) বুলি কয়। যেনেকৈ লৌকিক পিতাকো ফাদাৰ বুলিয়ে কোৱা হয়। বাবা আৰু মম্মা এই দুয়োটা শব্দ বহুত মিঠা। ৰচয়িতা বুলিতো পিতাকেই কোৱা হ'ব। তেওঁ প্ৰথমে 'মা'ক এড'প্ট কৰে তাৰ পাচত ৰচনা ৰচে। বেহদৰ পিতায়ো কয় যে মই আহি এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ, এওঁৰ নাম প্ৰসিদ্ধ। কোৱাও হয় - ভাগীৰথ। মনুষ্যৰেই চিত্ৰ দেখুৱায়। কোনো ষাণ্ড আদি নাই। ভাগীৰথ হৈছে মনুষ্যৰ শৰীৰ। পিতাহে আহি সন্তানসকলক নিজৰ পৰিচয় দিয়েহি। তোমালোকে সদায় কোৱা আমি বাপদাদাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। কেৱল পিতা বুলি ক'লে সেয়া নিৰাকাৰ হৈ যায়। নিৰাকাৰ পিতাৰ ওচৰলৈতো তেতিয়া যাব পাৰিব যেতিয়া শৰীৰ এৰিব, এনেয়েতো কোনেও যাব নোৱাৰে। এই জ্ঞান পিতাইহে দিয়ে। এই ন'লেজ (জ্ঞান) আছেও পিতাৰ ওচৰত। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ খাজনা (সম্পত্তি) হয়। পিতা হৈছে জ্ঞান ৰত্নৰ সাগৰ। পানীৰ কথা নহয়। জ্ঞান ৰত্নৰ ভঁৰাল হয়। তেওঁৰ ন'লেজ (জ্ঞান) আছে। পানীক ন'লেজ বুলি কোৱা নহয়। যেনেকৈ মনুষ্যৰ বেৰিষ্টাৰি, ডাক্তৰী আদিৰ ন'লেজ থাকে, এয়াও হৈছে ন'লেজ। এই ন'লেজৰ বাবেই ঋষি-মুনি আদি সকলোৱে কৈছিল যে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ন'লেজ আমি নাজানো। সেয়াতো একমাত্ৰ ৰচয়িতাইহে জানে। বৃক্ষৰ বীজৰূপে তেৱেঁই হয়। তেওঁৰ সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ন'লেজ আছে। তেওঁ যেতিয়া আহিব তেতিয়াহে শুনাব। এতিয়া তোমালোকে ন'লেজ পাইছা সেইবাবে এই ন'লেজৰ দ্বাৰা দেৱতা হৈ যোৱা। ন'লেজ পাই পুনৰ প্ৰালন্ধ পোৱা। তাত আকৌ এই ন'লেজৰ দৰকাৰে নাথাকিব। এনেকুৱা নহয় যে দেৱতাসকলৰ এই জ্ঞান নাই সেইবাবে অজ্ঞানী। নহয়, তেওঁলোকেতো এই ন'লেজৰ দ্বাৰা পদৱী প্ৰাপ্ত কৰি লয়। পিতাক মাতেই যে বাবা আহা, আমি পতিতৰ পৰা পাবলৈ কেনেকৈ হওঁ, তাৰ কাৰণে ৰাস্তা অথবা ন'লেজ দিয়া, কিয়নো নাজানে। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল শান্তিধামৰ পৰা আহিছোঁ। তাত আত্মাসকল শান্ত অৱস্থাত থাকে। ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। এইখন পুৰণি সৃষ্টি, তেন্তে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টি আছিল। সেইখন কেতিয়া আছিল, কোনে ৰাজ্য কৰিছিল - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে এতিয়া পিতাৰ দ্বাৰা জানিছা। পিতা হৈছেই জ্ঞানৰ সাগৰ, সংগতি দাতা। তেওঁকেই মাতে যে বাবা আহি আমাৰ দুখ হৰণ কৰা, সুখ-শান্তি দিয়া। আত্মাই জানে কিন্তু তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল সেইবাবে পুনৰাই পিতা আহি পৰিচয় দি আছে। মনুষ্যই আত্মাকো নাজানে, পৰমাত্মাকো নাজানে। আত্মাৰ জ্ঞানেই নাই যে পৰমাত্ম-অভিমানী হ'ব। আগতে তোমালোকেও নাজানিছিল। এতিয়া জ্ঞান পাইছা সেইবাবে বুজি পোৱা যথায়থ চহেৰা মনুষ্যৰ আছিল আৰু আচৰণ বান্ধৰৰ আছিল।

এতিয়া পিতাই ন'লেজ দিছে গতিকে আমিও ন'লেজফুল (জ্ঞানপূৰ্ণ) হৈ গ'লোঁ। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান পাইছোঁ। তোমালোকে জানা আমাক ভগৱানে পঢ়ায়, গতিকে কিমান নিচা থাকিব লাগে। বাবা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰ বেহদৰ (অসীমৰ) জ্ঞান আছে। তোমালোকে যাৰেই ওচৰলৈ নোযোৱা - সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞানতো বাদেই কিন্তু আমি আত্মা কি বস্তু হওঁ, সেয়াও নাজানে। পিতাক স্মৰণে কৰে, দুখ হৰ্তা, সুখ কৰ্তা, তথাপিও ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই কয় - ড্ৰামা অনুসৰি তেওঁলোকৰো কোনো দোষ নাই। মায়াই একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি দিয়ে। পোকবোৰে আকৌ আৱৰ্জনাৰ মাজতে সুখৰ অনুভৱ কৰে। পিতা আহে আৱৰ্জনাৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই আনিবলৈ। মনুষ্য দলনিত আবদ্ধ হৈ আছে। জ্ঞানৰ বিষয়ে নাজানেই তেন্তে কি কৰিব। পিতনিত (জলাহভূমিত) আবদ্ধ হৈ আছে পুনৰ তেওঁলোকক তাৰ পৰা উলিওৱাটোৱেই কঠিন হৈ যায়। আধাতকৈ বেছিকৈ (¾) উলিয়াই আনিলেও আকৌ হাত এৰি পুনৰ তলত পৰি যায়। কোনো কোনো সন্তানে আনক জ্ঞান দি দি নিজেই মায়াক চৰ খাই লয় কিয়নো পিতাৰ ডায়ৰেক্সনৰ (নিৰ্দেশনাৰ) বিৰুদ্ধে কাৰ্য কৰি দিয়ে। অন্যক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰোঁতে নিজেই তলত পৰি যায় পুনৰ তেওঁলোকক মুক্ত কৰিবলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হৈ যায় কিয়নো মায়াক ওচৰত পৰাজিত হৈ যায়। তেওঁলোকক নিজৰ পাপেই অন্তৰ দাহ কৰি থাকে। মায়াক লগত যুদ্ধ হয়, নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছে। সেয়া হৈছে বাহুবলেৰে যুঁজা হিংসক সৈন্য। তোমালোক হৈছে অহিংসক। তোমালোকে ৰাজ্য লোৱা অহিংসাৰে। হিংসা দুই প্ৰকাৰৰ হয় নহয় জানো। এটা হৈছে কাম কটাৰী চলোৱা আৰু আনটো হিংসা হৈছে কাৰোবাক মাৰপিত কৰা। তোমালোক এতিয়া ডবল অহিংসক হোৱা। এই জ্ঞান বলৰ যুদ্ধক কোনেও নাজানে। অহিংসা কাক কোৱা হয় এইটো কোনেও নাজানে। ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী কিমান অজস্ৰ। গায়নো কৰে - পতিত-পাৱন আহা কিন্তু মই কেনেকৈ আহি পাৱন কৰি তোলা - এয়া কোনেও নাজানে। গীতাতোই ভুল কৰি দিছে যে মনুষ্যক ভগৱান বুলি কৈ দিছে। শাস্ত্ৰ মনুষ্যৰে ৰচনা কৰিছে। মনুষ্যৰে পঢ়ে। দেৱতাসকলৰতো শাস্ত্ৰ পঢ়াৰ দৰকাৰ নাই। তাত কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকে। জ্ঞান, ভক্তি পাচত বৈৰাগ্য। কিহৰ বৈৰাগ্য? ভক্তিৰ, পুৰণি সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। পুৰণি শৰীৰৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। পিতাই কয় - এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা সেয়া নাথাকিবগৈ। এই গোটেই ছিঃ ছিঃ সৃষ্টিৰ প্ৰতি বৈৰাগ্য। বাকী নতুন সৃষ্টিৰ তোমালোকে দিব্য দৃষ্টিৰে সাক্ষাৎকাৰ কৰা। তোমালোকে পঢ়াই নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে। এই পঢ়া কোনো এই জন্মৰ কাৰণে নহয়। অন্য যি পঢ়া আছে সেয়া এই সময়ৰ এইটো জন্মৰ কাৰণে। এতিয়াতো হৈছে সংগম সেই কাৰণে তোমালোকে যি পঢ়া তাৰ প্ৰালব্ধ তোমালোকে নতুন সৃষ্টিত পোৱা। বেহদৰ পিতাৰ পৰা তোমালোকে কিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰালব্ধ লাভ কৰা! বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ সুখৰ প্ৰাপ্তি হয়। গতিকে সন্তানসকলে পূৰ্বা পুৰুষাৰ্থ কৰি শ্ৰীমতত চলিব লাগে। পিতা হৈছে শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ। তেওঁৰ দ্বাৰা তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। তেওঁতো সৰ্বদা শ্ৰেষ্ঠ হয়েই। তোমালোকক শ্ৰেষ্ঠ কৰি তোলে। ৪৪ জন্ম লৈ লৈ তোমালোক পুনৰ ব্ৰষ্ট হৈ যোৱা। পিতাই কয় - মইতো জন্ম-মৰণত নাহোঁ। মই এতিয়া ভাগ্যশালী ৰথতহে প্ৰৱেশ কৰোঁ, যাক তোমালোক সন্তানসকলে চিনি পালা। তোমালোকৰ এতিয়া সৰু বৃক্ষ। বৃক্ষত ধুমুহাও লাগে নহয় জানো। বৃক্ষৰ পাত সৰি থাকে। অনেক ফুল ওলায় আকৌ ধুমুহা লাগিলে সৰি পৰে। কোনো কোনো ফুলৰ পৰা ভালদৰে ফল ওলায় তথাপিও মায়াক ধুমুহাত সৰি যায়। মায়াক ধুমুহা অতি তীব্ৰ হয়। সেইফালে আছে বাহুবল, এইফালে যোগবল অথবা স্মৃতিৰ বল। তোমালোকে 'স্মৃতি' শব্দটি দৃঢ় কৰি লোৱা। তেওঁলোকে 'যোগ' শব্দটি কৈ থাকে। তোমালোকৰ হৈছে স্মৃতি। চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াক যোগ বুলি কোৱা নহ'ব। 'যোগ' শব্দটি সন্ন্যাসীসকলৰ বাবে প্ৰখ্যাত। অনেক প্ৰকাৰৰ যোগ শিকায়। পিতাই কিমান সহজকৈ কয় - উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰিবা। তোমালোক আধাকল্পৰ প্ৰেমিকা। মোক স্মৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া মই আহিছোঁ। আত্মাক কোনেও নাজানে সেই কাৰণে পিতা আহি ৰিয়েলাইজ্ (উপলব্ধি) কৰায়। এয়াও বুজিবলগীয়া অতি সূক্ষ্ম কথা। আত্মা অতি সূক্ষ্ম আৰু অবিনাশী হয়। আত্মাৰো বিনাশ নহয় আৰু আত্মাৰ ভূমিকাও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ ভোদা বুদ্ধিৰ লোকে বহুত কষ্টৰেহে বুজিব পাৰে। শাস্ত্ৰতো এই কথাবোৰ নাই।

তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। জ্ঞানতো বহুত সহজ। বাকী বিনাশ কালত প্ৰীত বুদ্ধি আৰু বিপৰীত বুদ্ধি এয়া স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয়। স্মৃতি ভাল হ'লে প্ৰীত বুদ্ধি বুলি কোৱা হয়। প্ৰীতিও অব্যভিচাৰী হোৱা উচিত। নিজক সুধিব লাগে - মই বাবাক কিমান স্মৰণ কৰোঁ? এইটোও বুজি পায় যে বাবাৰ সৈতে প্ৰীত ৰাখি ৰাখি যেতিয়া কৰ্মাৰ্থত অৱস্থা হ'ব তেতিয়া এই শৰীৰ এৰি দিব আৰু যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ব। যিমান পিতাৰ প্ৰতি প্ৰীত হ'ব সিমান তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ যাব। পৰীক্ষাতো এটা সময়তে হ'ব নহয় জানো। যেতিয়া নিদিষ্ট সময় আহিব, সকলোৰে প্ৰীত বুদ্ধি হৈ যাব, সেই সময়ত আকৌ বিনাশ হয়। তেতিয়ালৈকে কাজিয়া আদি লাগি থাকিব। বিলাতত থকাসকলেও বুজি পায় এতিয়া মৃত্যু সন্মুখত আছে, কোনোবা প্ৰেৰক আছে, যিয়ে আমাৰ দ্বাৰা বোমা তৈয়াৰ কৰায়। কিন্তু কি কৰিব পাৰে। ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে নহয় জানো। নিজৰে বিজ্ঞানৰ বলেৰে নিজৰ কুলৰ মৃত্যু মাতি আনে। সন্তানসকলে কয় - পাৱন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা, কিন্তু শৰীৰক জানো লৈ যাব। পিতা কালৰো কাল হয়। এই কথাবোৰ

কোনেও নাজানে। গায়ন কৰা হৈছে - “মিৰুৱা মৌত মলুকা ঢিকাৰ” (ঢিকাৰৰ মৃত্যু, ঢিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু ঢিকাৰীৰ বাবে সুখ)। তেওঁলোকে কয় - বিনাশ বন্ধ হৈ যাওক, শান্তি হৈ যাওক। হেৰ’, বিনাশ নোহোৱাকৈ সুখ-শান্তি কেনেকৈ স্থাপন হ’ব সেইবাবে চক্ৰৰ বিষয়ে নিশ্চয় বুজাব। এতিয়া স্বৰ্গৰ গেট (দ্বাৰ) খুলি আছে। বাবাই কৈছে – ইয়াৰ ওপৰতো এখন কিতাপ ছপোৱা - “গেট ৱে টু শান্তিধাম-সুখধাম” (শান্তিধাম-সুখধামলৈ যোৱাৰ দ্বাৰ)। ইয়াৰ অৰ্থও বুজিব। হওঁতে বহুত সহজ, কিন্তু কোটিৰ ভিতৰত কোনোবাইহে অতি কষ্টৰে বুজি পায়। তোমালোক প্ৰদৰ্শনী আদিত কেতিয়াও হতাশ হ’ব নালাগে। প্ৰজাতো তৈয়াৰ হয়, নহয় জানো। লক্ষ্য বহুত উচ্চ, পৰিশ্ৰম হয়। পৰিশ্ৰম হৈছে স্মৃতিত থকাৰ। এই ক্ষেত্ৰত বহুত ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হয়। স্মৃতিও অব্যভিচাৰী হ’ব লাগে (এজনক স্মৰণ কৰিব লাগে)। মায়াই বাৰে বাৰে পাহৰাই দিয়ে। পৰিশ্ৰম নকৰাকৈ কোনোবাই জানো বিশ্বৰ মালিক হ’ব পাৰে। সম্পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে - আমি সুখ ধামৰ মালিক আছিলোঁ। অনেক বাৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰিলোঁ! এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। মায়াই বহুত বিঘিনি আনে। বাবাৰ ওচৰত ছাৰ্ভিচৰো (সেৱাৰো) বাতৰি আহে। আজি “বিদ্বত মণ্ডলীক” বুজালে, আজি এইটো কৰিলে..... ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি মাতাসকলৰ নাম প্ৰখ্যাত হ’ব। তোমালোক সন্তানসকলে এইটো খেয়াল ৰাখিব লাগে যে মাতাসকলক আগত ৰাখিব লাগে। এয়া হৈছে চৈতন্য দিলৱালা মন্দিৰ। তোমালোক চৈতন্য ৰূপত হৈ যাবা তেতিয়া তোমালোকে ৰাজত্ব কৰি থাকিব। ভক্তি মাৰ্গৰ মন্দিৰ আদি নাথাকিব। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) এজন পিতাৰ প্ৰতি অব্যভিচাৰী মৰম ৰাখি ৰাখি কৰ্মাতীত অৱস্থা পাব লাগে। এই পুৰণা শৰীৰ পুৰণা সৃষ্টিৰ প্ৰতি বেহদৰ (অসীমৰ) বৈৰাগ্য জন্মিব লাগে।

(2) পিতাৰ ডায়ৰেক্সন (নিৰ্দেশনা)ৰ বিৰুদ্ধে গৈ কোনো কাম কৰিব নালাগে। যুদ্ধক্ষেত্ৰত কেতিয়াও পৰাজিত হ’ব নালাগে।
ডবল (দ্বৈত) অহিংসক হ’ব লাগে।

বৰদান: নিজৰ আত্মিক লাইট (কিৰণ)ৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডলক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা কৰোঁতা সহজ সফলতামূৰ্ত হোৱা যেনেকৈ সাক্ষাৰ সৃষ্টিত যি ৰঙৰ লাইট জ্বলোৱা হয় তেনেকুৱা ৰঙৰেই বাতাবৰণ হৈ যায়। সেউজীয়া লাইট হ’লে চাৰিওফালে সেয়াই কিৰণ ছানি ধৰে। ৰঙা লাইট জ্বলালে স্মৃতিৰ বায়ুমণ্ডল হৈ যায়। যেতিয়া স্থূল লাইটে বায়ুমণ্ডলক পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে তেন্তে তোমালোক লাইট হাউচেও (প্ৰকাশ কুঞ্জ) পবিত্ৰতাৰ লাইট তথা সুখৰ লাইটৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডলক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা কৰিবা তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাব। স্থূল লাইট দুচকুৰে দেখা যায়, আত্মিক লাইটক অনুভৱেৰে জানিব।

শ্লোগান: ব্যৰ্থ কথাত সময় আৰু সংকল্প নষ্ট কৰা – এয়াও অপৰিহৃত্য হয়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!